

Шейсет и трета глава

Иво Жупан върви напред, а след него са Блавор, Физор Апс и Винко Станс. Най-отзад са Миро и Драгица, които се държат за ръце.

- Тук ми харесва – Драгица гледа към короните на хилядолетните дървета.

- Ако не ни гонеха като диверсанти, щях да се кефя на природата – казва Миро.

- Всъщност не ни гонят – поправя го Драгица. - Само ни издирват, но не е сигурно. Я за всеки случай се опитай да влезеш в мрежата им.

Миро отваря нетбука си и в движение докосва неколккратно екрана. След малко показва на Драгица:

- Ето, това е споменатия бюлетин на полицията.

- Какво пише? - пита Драгица.

- Издирват седем души – петима човека и две влечугоподобни – обяснява Миро. - Имената ни не са споменати.

- Остава да са споменати – казва Драгица.

- Имената ни не са, но тук има снимки – Миро показва следващия екран.

- Снимките са прекалено ясни – подозрително ги оглежда Драгица.

- Сигурно имат добра техника – предполага Миро.

- Я виж, дали няма линкове от снимките – подканва го Драгица.

Миро потупва първо своята снимка и от нея се прехвърля на друг екран, където вижда името си!

- По дяволите! - вика Миро. - Откъде ми знаят името?

- Какво пише там? - пита Драгица.

- Някакви странни неща – обяснява Миро. - По-скоро невероятни. Има дати на раждане и смърт, а те са отпреди около хиляда години. Виж днешната дата.

Годината е с около хиляда по-голяма от тези години.

- Не познавам тази писменост – казва Драгица, - превключи на глаголица. Чакай, чакай, а ти откъде я познаваш?

- Аз ли? - пита Миро. - Какво да познавам?

- Преди малко ми прочете какво е написано с тази странна писменост – припомня му Драгица.

- Не съм ти чел нищо – отрича Миро.

- Как да не си? - Драгица е смаяна. - Каза ми, че там пише твоето име и че датите на раждането и смъртта ти са отпреди хиляда години.

- Така ли съм казал? - чуди се Миро. - Нямам спомен за такова нещо. Тази писменост не ми е позната. Но наистина тук виждам своята снимка. Чакай, чакай... и ти преди малко имаше някакво изчезване на спомените. Каза, че не харесваш сивите, а после не си спомняше.

- Кои сиви? - пита Драгица.

- Ами не ги ли знаеш? - поглежда я учудено Миро. - Едни извънземни.

- Нали съм ти споменавала, че не си падам по фантастиката – с досада казва Драгица.

- Няма значение – махва с ръка Миро. - Чакай да прочета какво наистина пише тук. Само не мога да разбера как ми се е променил интерфейса. Не съм инсталирал тяхната операционна система, а я виждам на нетбука си. Каква е тази работа, не ми е ясно.

Миро избира интерфейса да се показва на старохърватски и отива на страницата, до която води линкът от снимката му, публикувана на сайта на

ноумищанската полиция.

- Да, права си – клати глава Миро. - Не знам как съм го прочел, но виждам, че пише това, което ми каза. Не мога да разбера тези странни неща, които стават с нас.

- Ако се измъкнем от тук, ще е добре – казва Драгица. - Не знам вече на кого да вярвам. И на какво. Имам чувството, че живея в някакъв кошмар.

- Предполагам, че кошмарът още не е започнал – Миро се опитва да се пошегува.

- Ще видим, когато стигнем до тая историческа врата на рая – с надежда в гласа казва Драгица. - Мисля, че остава още малко.

- Хей, Иво – вика Миро. - Колко има още?

Иво се спира, обръща се назад и казва:

- До един час ще сме при вратата на рая.

- А защо ли не забелязахме никъде Инко Нитс? - пита Винко Станс.

- Той едва ли ще върви по пътя – казва Драгица. - Минал е по прекия път и вече ни чака при вратата на рая.

- Да бе! – ехидно се усмихва Миро. - Той да не е супермен?

- Не е – отговаря Драгица, - но е военен и никога в такава ситуация не използва обичайни пътища. Освен това, усещам го и знам че е вече при вратата.

- Как така го усещаш оттук? - чуди се Миро.

- Способностите й са много развити – обяснява Винко Станс. - Може да го усети дори и да е в Ранкодом.

- Виж какво – казва Миро, - каквито и да са способностите й, не ми харесва тая работа!

- Хайде да не започваме сега пак – предлага Винко Станс.

- А кога? - напирва Миро. - После? И кога ще бъде това после?

- Няма да решим този проблем по такъв начин – казва Винко Станс. - Вие не сте склонни да приемете това, което ви казвам, а аз смятам, че съм прав. Това е факт, който не може да се отрече.

- Така е – съгласява се Миро, - само че констатацията ти не променя нещата. Нито пък ме кара да се разнежа и да кажа колко готин пич си, след като си признаваш колко си твърдоглав. Ако не ни беше отвлякъл от Загреб, нямаше да се мъкнем по този пуст планински път, без никаква перспектива.

- Момчета, не се карайте – обажда се Физор Апс. - Всичко ще се оправи. Блавор ви обеща да ви заведе в базата на влечугите на Земята.

- От трън та на глог – вика Миро. - Едва се изплъзнахме на тези, дето са хора, че да се заврем на сиви и влечуги. Много добра перспектива, няма що!

- Гарантирам, че всички ще бъдем в безопасност – казва Блавор. - Отговорникът на базата ми е задължен. Много пъти съм му доставял житно питие на символична цена, понякога дори съм му подарявал доста големи количества. Вярно, и той ми е правил услуги, но не ми се е отплатил.

- Вие с тези услуги не знам докъде ще я докарате – казва Миро. - Ти оценяваш услугите, които си му направил по един начин, а той по друг. Питал ли си го на колко оценява услугата ти?

- Не е нужно – отговаря Блавор. - И без да съм му правил услуги, той ще ме приеме.

- Откъде си толкова сигурен? - пита Миро.

- Защото е синът ми – казва спокойно Блавор.

- Татко е на Земята?! - подскача изненадан Винко Станс. - Защо не си ми казал?

- Защото не си ме питал – отговаря Блавор.